

Reguła o. Fernandez (20.XII1968 - do 28.I.1987)

My

Br. ANICETUS FERNANDEZ

Magister Zakonu Braci Kaznodziejów

wszystkim Braciom i Siostram

Fraternii Świeckich

(czyli Braciom i Siostram naszego Trzeciego Zakonu)

pozdrawienia z życzeniami rozwoju w duchu

św. Ojca naszego Dominika

Zarządzenia i życzenia kapituły generalnej odbytej w Bogocie (1965 r.) polecone do wykonania (Acta cap. Bog. nr 354—357), oraz stosując się do życzeń większości promotorów i członków naszego Trzeciego Zakonu, powołaliśmy specjalną komisję, złożoną z Ojców Zakonu i świeckich, „któryby według przyjętego zwyczaju po rozpatrzeniu różnych nadesłanych wniosków i spostrzeżeń uchwaliła nową Regułę, odpowiadającą wymogom wszystkich Tercjarzy, gdziekolwiek się znajdują”. „Niech uwzględnia istotę prawa fundamentalnego i z tej przyczyny miech będzie krótka, prosta i niech zawiera jak najwięcej ogólnych norm postępowania” (Acta cap. Bon. nr 271 i cap. Bog. nr 354).

Powyższa komisja, stanowiąca większy zespół, osądziła przy wielkim nakładzie pracy i dużym poświęceniu, wszystkie spostrzeżenia, życzenia i pragnienia, nadesłane prawie ze wszystkich części świata do rozpatrzenia. Upragniony tekst nowej Reguły ukończyła w kwietniu 1967 roku. Tenże tekst, rozpatrzony na kongresie prowincjalnym (wrzesień 1967 r.) i przez Nas wraz z Naszą radą przejrany, został przedawniony Kongregacji Zakonów w listopadzie 1967 r. Wspomniana Święta Kongregacja „odłożyła dokładne opracowanie tego tekstu do najbliższego posiedzenia kapituły generalnej Zakonu Kaznodziejskiego i upравиła ją do wypróbowania wyżej wymienionej Reguły” (dnia 22 grudnia 1967 r.).

Tak rzeczywiście doszło do tego, że w aktach ostatniej kapituły, odbytej w River Forest, pod nr 40 mówi się: „Podajemy Kapitulę Generalnej z dnia 3 października tekst nowej Reguły dla fraternii świeckich św. Dominika (tercjarzy), zatwierdzony pismem Św. Kongregacji Zakonów dnia 22.XII. 67 r. do dokładnego przeanalizowania i wypróbowania. Równocześnie oznajmiamy, że kapituła postanowiła wyznaczyć do wypróbowania Reguły trzy lata”.

Tę zatem nową Regułę fraternii świeckich św. Dominika (tercjarzy naszego Zakonu) niniejszym pismem Wam z radością i miłością ojcowską przedstawiamy i podajemy do wiadomości. Usilnie Wam zalecamy — abyście, postępując zawsze coraz bardziej w duchu modlitwy, pokuty i gorliwości apostołskiej Św. Ojca Naszego Dominika, wzrastali w świętości życia i na obraz Syna Bożego ukształtowani” (Rzym. 8,39) stali się mocnymi.

Udzielamy Wam wszystkim z całego serca błogosławieństwa Św. Ojca Naszego Dominika.

Dan w Rzymie, w naszej kurii generalnej, w dniu 20 grudnia 1968 r.

Fr. Anicetus Fernandez O.P.

magister Zakonu

Prot. Liczb. 179/68

Br. Sadok Maćkowiak, O.P.

Asystent i Promotor Generalny

REGUŁA FRATERNII ŚWIECKICH ŚW. DOMINIKA

Wstęp

Chrześcijanie, żyjący w świecie, wzbogaceni łaską Chrztu, powołani są do świadczania o obecności Chrystusa wśród ludzi. „Ludzie w świecie mają prawo poznać przez nich Boga i przyjąć Jego naukę o zbawieniu” (Apost. actu.). Wykonując własne zadanie dopomagają jakby od wewnątrz do uświęcenia świata.

Członkami świeckimi św. Dominika (tercjarzami) są ci chrześcijanie, którzy za szczególnym natchnieniem Ducha Św. włączyli się do Zakonu Braci Kaznodziejów dla pewniejszego osiągnięcia doskonałości chrześcijańskiej w świecie. Uczestnicząc w posłannictwie Zakonu, tworzą wspólnoty ludzi świeckich św. Dominika zwane fraterniami czyli Trzecim Zakonem. Fraternie tworzą ze wszystkim innymi członkami Zakonu jedną duchową rodzinę.

Żyjąc według własnej Reguły wyróżniają się swoistą cechą życia duchowego i pod kierunkiem oraz pod opieką Zakonu poświęcają się służbie Bogu i bliźniemu.

I. Istota i życie Fraternii

1. Świeccy członkowie Zakonu św. Dominika, dążąc do uświęcenia siebie i innych, winni rozważać tajemnicę paschalną Chrystusa Pana i prowadzić życie święte. W sprawach doczesnych, które są dziedziną ich działania, niech się kierują światłem i duchem Ewangelii. W ten sposób, świecąc przykładem życia z wiary, nadziei i miłości, będą pobudzać innych świeckich ludzi do pełnienia obowiązków życia chrześcijańskiego.

2. a) Wierni swemu powołaniu, przejęci duchowością św. Dominika będą czerpać silną wiarę z ustawicznej kontemplacji Boga, nauki i modlitwy. Życiem swoim będą dawać świadectwo swej wierze stosownie do otrzymanej łaski we wszystkich okolicznościach, dla pouczenia wierzących (domowników wiary), niewierzących i pozbawionych światła Chrystusowego. W ten sposób może Zakon przy pomocy swych świeckich członków doskonale spełniać swoje zadanie.

b) Świeccy członkowie Zakonu powinni interesować się nędzą ludzi, ich troskami i pragnieniami, okazując im swoje współczucie, a kierowani światłem Ewangelii i myślą Kościoła w jedności z ludźmi dobrej woli przez apostołstwo prawy popierać to, co jest prawdziwe, słuszne i święte. Niech się starają według swoich możliwości w duchu radości i szczerzej wolności wspomagać wszystkich ludzi w ich potrzebach.

3. a) Członkowie świeccy Zakonu św. Dominika, którzy mają zamiar pozostać na zawsze w Zakonie, składają profesję. Przez ten akt wynikający z żywej wiary i głębszego zrozumienia swojego chrztu, przyrzekają prowadzić życie swoje na wzór św. Dominika i św. Katarzyny Sienieńskiej, według przepisów określonych we własnych statutach.

b) Świadomi swej profesji, niech się starają wedle sił wprowadzać w czyn naukę ewangeliczną w duchu błogosławieństw: zachowywać ducha ubóstwa, obcować chętnie z ludźmi, stanu uboższego, kochać czystość serca, życiem swoim głosić świętość rodziny, przyjmować z wiarą i cierpliwością obowiązki stanu, zmartwienia, doświadczenia i choroby, pełniąc i błogosławiąc wolę Ojca Niebieskiego za przykładem Chrystusa.

4. Bardzo wskazana jest praktyka składania prywatnie trzech ślubów (posłuszeństwa, czystości, ubóstwa) przez tych członków świeckich (tercjarzy), którzy żyjąc w świecie chcą jednak zachować rady ewangeliczne.

5. a) Świeccy członkowie Zakonu św. Dominika niech się starają jak najbardziej przyswoić sobie bogatą naukę o powszechnym kapłaństwie wiernych i wziąć udział w sposób dostępny dla ludzi świeckich w posłannictwie prorockim Chrystusa, by w pełni stali się szermierzami wiary i w ten sposób mogli wypełniać sobie właściwe powołanie.

b) Winni brać czynnie udział w dziele ekumenicznym przez pokorne modlitwy o zjednoczenie chrześcijan i przez „nieskazitelną życie w duchu Ewangelii oraz przez umiejętność prowadzenia ze wszystkimi prawdziwego dialogu”. (Unit. Redintegr. n. 4—7).

c) Pobudzeni poczuciem solidarności, trzymając się ściśle społecznej nauki Kościoła, winni starać się wywierać wpływ chrześcijański na polu społecznym celem utrwalenia królestwa sprawiedliwości,

braterskiej miłości i pokoju na ziemi.

6. Najważniejszymi źródłami, z których członkowie świeccy Zakonu św. Dominika czerpią siły do wzrastania w świętości, postępując w kontemplacji i apostołacie, według ducha swojej zakonnej rodziny, są następujące:

- a) słuchanie słowa Bożego i czytanie pisma św. zwłaszcza Nowego Testamentu;
- b) czynny udział we Mszy św. i częste możliwie codzienne przyjmowanie Komunii św. jak również częste przystępowanie do sakramentu pokuty;
- c) modlitwa liturgiczna (czyli odmawianie godzin kanonicznych) w łączności z całą rodziną dominikańską oraz modlitwa prywatna: jak rozmyślanie i różaniec;
- d) nawrócenie serca w duchu ewangelicznej pokuty i jej praktykowanie;
- e) ustawiczne studium prawdy objawionej;
- f) nabożeństwo do N. M. Panny według tradycji Zakonu jak również do św. Dominika i św. Katarzyny Sieneńskiej;
- g) odprowadzanie od czasu do czasu rekolekcji.

7. a) Powyższe praktyki są źródłem większej siły i skuteczności zwłaszcza w życiu modlitwy i w dziełach apostołstwa przez wspólnotę braterską opartą na miłości.

b) Wspólnota świeckich powinna swoimi czynami miłosierdzia obejmować wszystkich współbraci, zwłaszcza ubogich i chorych, jak również zmarłych tak, by we fraternii wszyscy zawsze tworzyli jedno serce i jedną duszę w Bogu.

8. Członkowie fraternii biorący czynny udział w życiu Kościoła, którego poczynania i zamiary przyjmują za własne, niech będą zgodnie z powołaniem całego Zakonu św. Dominika gotowi do współpracy ze wszystkimi innymi zrzeszeniami apostołskimi oraz niech chętnie ofiarują swe usługi Pasterzom Kościoła, zachowując swój własny charyzmat.

II. Ustrój i zarząd fraternii

9. a) Członkowie świeccy Zakonu tworzą fraternie w poszczególnych miejscowościach. Fraternia bowiem jest naturalnym środowiskiem do pielęgnowania i wzrostu wierności własnemu powołaniu.

b) W każdej fraternii mają się odbywać regularne zebrania wszystkich członków celem coraz większego pobudzania i rozwoju życia wspólnoty.

10. a) Przyjmowanie nowych członków do fraternii z zachowaniem warunków osób i czasu, zawartych w dyrektorium, należy do asystenta czyli dyrektora, który dokonuje przyjęcia kandydata osobnym obrzędem świętym, po przeprowadzeniu decydującego głosowania rady fraternii większością głosów.

b) W szczególnych okolicznościach i za pozwoleniem wyższych przełożonych można kogoś przyjmować poza fraternią, wpisując jego imię do osobnej księgi.

11. a) Kandydaci dostatecznie wypróbowani są dopuszczeni do profesji po upływie czasu określonego przez dyrektorium i za zgodą rady fraternii.

b) Tercjarze stają się prawdziwymi i rzeczywistymi członkami rodziny dominikańskiej na mocy takiej profesji, uznanej i zatwierdzonej w imieniu Kościoła przez Zakon.

12. Formuła, składania profesji jest następująca:

„Na cześć Boga Wszechmogącego, Ojca i Syna i Ducha Św., N. M. Panny i św. Dominika, ja brat (siostra) N. M. wobec Ciebie Ojciec asystencie (dyrektorze) i Ciebie, Bracie Przełożony (Siostrze Przełożona) tutejszej fraternii, w zastępstwie Generała Zakonu Braci Kaznodziejów, przyrzekam żyć według Reguły Świeckiego Zakonu św. Dominika od Pokuty przez całe życie (przez trzy lata).

13. Fraternie świeckie podlegają jurysdykcji Zakonu ciesząc się jednak ową właściwą ludziom świeckim autonomią do rządzenia sobą tak, żeby we wzajemnej z Zakonem współpracy wynikała doskonała jedność.

14. a) Generał Zakonu jako głowa rodziny dominikańskiej jest zwierzchnikiem wszystkich fraternii na świecie. Do niego należy zachowanie we fraterniach ducha zakonu, wydawanie praktycznych przepisów stosownie do czasu i miejsca oraz staranie się o dobro duchowe i gorliwość apostołską członków.

b) Promotor Generalny jest zastępcą Generała dla wszystkich fraternii, których życzenia przedstawia Generałowi albo Kapitulie Generalnej.

15. Prowincjał jest zwierzchnikiem fraternii w granicach swej prowincji, troszczy się o ich stan, postęp i wzrost oraz zakłada nowe fraternie za zgodą ordynariusza miejscowego.

16. a) Promotor prowincjalny zastępuje Prowincjała. Czuwa i szerzy ducha dominikańskiego we fraterniach oraz je wizytuje. Wyznacza także część członków rady prowincjalnej Świeckiego Zakonu według przepisów podanych w dyrektorium i uczestniczy pełnym prawem w radzie.

b) Ustanawia go Kapituła Prowincjalna Braci albo prowincjał ze swoją radą, zasięgnąwszy wprzód zdania rady prowincjalnej Świeckiego Zakonu św. Dominika.

17. a) Obowiązkiem asystenta (dyrektora) jest wspomagać, pouczać i pobudzać członków fraternii do życia ewangelicznego i apostołskiego w duchu i tradycji Zakonu.

b) Dokonywać obrzędu przyjęcia i wraz z przełożonym (przeorem) lub s. Przełożoną III Zakonu przyjmować profesję.

c) Prowincjał mianuje asystenta (dyrektora) po uprzednim zasięgnięciu zdania miejscowej rady świeckiej fraternii św. Dominika i Promotora Prowincjalnego.

18. a) Przełożony (przeor) ze swoją radą rządzi miejscową fraternią. Przełożony (przeor) dba o jedność, postęp i wzrost fraternii w ścisłej jednak łączności z własnym asystentem (dyrektorem), który działa z ramienia Zakonu.

b) Radę wybiera się na czas określony w dyrektorium większością głosów członków fraternii, którzy już złożyli profesję. Przełożonego (przeora) zaś wybierają świeżo obrani radni spośród siebie większością głosów.

19. Każda prowincja ma własną radę prowincjalną Świeckiego Zakonu św. Dominika. Jej członków wybierają w części fraternie, a w części wyznacza Promotor Prowincjalny, stosownie do wymagań różnych krajów.

Prowincjalny Przełożony Świecki zwołuje radę na żądanie Promotora Prowincjalnego albo na prośbę większości tejże rady.

Cała rada wybiera przełożonego prowincjalnego.

20. Jeżeli na obszarze jednego narodu istnieje więcej prowincji Zakonu, ma być także rada narodowa, przy pomocy, której fraternie całego obszaru narodowego się łączą i uzgadniają prace i poczynania.

Rada ta składa się z promotorów prowincjonalnych, z przełożonych prowincjonalnych i delegatów fraternii, wybieranych według przepisów, zawartych w dyrektorium. Do rady narodowej należy wybór promotora narodowego (którym ma być jeden z promotorów prowincjonalnych) i przełożonego narodowego.

21. Podobnie powinna być zwołana i zorganizowana międzynarodowa rada fraternii, która reprezentuje wszystkie fraternie na świecie. Należą do niej zarząd i reprezentacja wszystkich fraternii na świecie.

Rady fraternii mogą wysyłać wnioski swoje i życzenia na Kapitułę Prowincjalną Braci Kanoników.

Rady zaś prowincjalne i generalne na Kapitułę Generalną. Mogą to uczynić albo wprost albo za pośrednictwem rady międzynarodowej.

22. Ustawami właściwymi fraternii świeckich św. Dominika są: Reguła zasadnicza, deklaracje i dyrektoria partykularne.

Deklaracja Generalna

1. Reguła, jaką się rządzą fraternie św. Dominika, jest prawem podstawowym dla wszystkich fraternii na świecie. Deklaracje generalne, ogłoszone przez Kapitułę Generalną, są wyjaśnieniami i interpretacją samej reguły. Dyrektria, czy to prowincjonalne czy też narodowe, które układają Promotorowie i członkowie świeccy Zakonu, są przepisami uzupełniającymi dla jakiegoś obszaru.

2. Żeby członkowie podejmowali swoje, obowiązki „nie jak słudzy z przymusu, lecz jak wolni zachęeni łaską”, wyjaśnia się, że poszczególne wykroczenia przeciw tym przepisom nie są winą moralną (grzechem).

3. Przełożeni fraternii są upoważnieni do zwalniania od poszczególnych przepisów Reguły czy Dyrektrium, czy to czasowo czy na stałe, jeżeli będą uważać to za stosowne.

4. Prowincjałowie mają władzę uczynić ważnymi akta nieważne we fraternii, zwłaszcza dotyczące przyjmowania do Zakonu i profesji.

5. Poszczególne dyrektoria mają przede wszystkim określić:

- a) warunki przyjęcia do fraternii;
- b) czas próby i profesji;
- c) uczęszczanie do Sakramentów i modlitwy stałe, jakie członkowie mają codziennie odmawiać;
- d) jak często i w jaki sposób mają się odbywać zebrania fraternii jako też rekolekcje duchowne;
- e) organizację wewnętrzną fraternii i fraternii między sobą w obrębie prowincji czy narodu;
- f) sposób wybierania wszystkich urzędników, o których nie ma mowy w regule;
- g) sposób i granice dyspens (zwolnień);
- h) modlitwy za członków zmarłych i za cały Zakon Dominikański.

6. Różaniec, który pod przewodnictwem Maryi prowadzi do zażyłej kontemplacji tajemnic Chrystusa, jest w Zakonie tradycyjnym nabożeństwem. Dlatego też zaleca się bardzo świeckim członkom Zakonu św. Dominika jego codzienne odmawianie.